

РЕШЕНИЕ

№ 9129

гр. София, 18.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **4732** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. реда на чл.203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., изразяващи се в тежък психически тормоз, претърпени от незаконосъобразното му задържане за 24 часа, в периода от 17:00 ч. на 09.01.2018г. до 17:00 ч. на 10.09.2018г., от служители на ответника, които са го задържали в Затвора [населено място] без основание, след като Специализираният наказателен съд /СНС/ разпоредил да бъде освободен незабавно по НОХД 646/2015г. на СНС.

В исковата молба е посочено, че неправомерното задържане на ищеца за 24 часа без правно основание представлява нарушение на чл.5 от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/, чл.6 от ХОПЕС и др., с оглед на което се претендира обезщетение.

В съдебно заседание, ищецът /лично/ заявява, че поддържа исковата си претенция срещу ГДИН за това, че бил противозаконно и произволно задържан за 24 часа след като по НОХД № 646/15 г., СНС изменя мярката му за неотклонение, но въпреки това, служителите на ГДИН произволно и без правно основание го задържали и заявили на адв. Г., че го задържат въз основа на заповед, каквато липсвала. Счита, че поведението на ответника е в нарушение е чл. 5, § 4 от ЕКЗПЧ; в нарушение на чл. 6 от Хартата на

ЕС и чл. 9 § 4 от Международния пакт за граждански и политически права. Счита, че от събраните доказателства деянието е доказано. Претендира обезщетение за нарушено право на свобода от това незаконно задържане. Цитира практика на ЕСПЧ - „П. и П. срещу България“, по което Европейският съд по правата на човека е осъдил България за необяснимо задържане на ищците за срок от 24 без ясни фактически положения, налагащи задържането. Сочил, че такова задържане е в нарушение на правото на свобода и сигурност. Представя писмени бележки.

Ответникът оспорва исковата молба, моли да бъде отхвърлена като неоснователна.

СГП участва в производството, представлявана от прокурор М..

Съдът намери следното от фактическа страна:

От писмо, рег. № 5387/19.10.2022 г., съставено от ГД „ИН“ /л.7/ се установява, че Е. М. е постъпил на 05.06.2015 г. в Затвора [населено място] като подсъдим по НОХД № 646/15 г. по описа на Специализирания наказателен съд, с мярка за неотклонение „задържане под стража“. Посочено е, че с протоколно определение от 09.01.2018 г. по НОХД № 646/15 г. мярката за неотклонение е изменена от „задържане под стража“ в „подписка“ като цитираният акт бил получен в 17:16 ч. Сочил се, че след като актът бил получен извън работното време на администрацията, ответникът приложил чл.180, ал.2 от ЗИНЗС, според който актовете за освобождаване по реда на НПК се изпълняват в следващия работен ден, ако са получени след работно време. Сочил се, че на 10.01.2018 г. при обработване на документите за освобождаване на М. било установено, че затворническото досие на М. било изпратено за послужване на ВАС, а без него лицето не можело да бъде освободено. Посочено е, че след като било върнато затворническото досие в 16:15 ч. на 10.01.2018 г., М. бил освободен.

Видно от протоколно определение от 09.01.2018 г. по НОХД № 646/2015 г., Специализираният наказателен съд, Втори състав /л.10/, изменя мярката за неотклонение на подсъдимия Е. Д. М., ЕГН [ЕГН], от „задържане под стража“ в „подписка“, като е разпоредено същият да бъде освободен незабавно, освен ако не се задържа на друго законно основание. Видно от електронното отбелязване в горния ляв ъгъл на протокола, същият е изпратен по факс в 17:16 часа, след като заседанието е приключило в 16:56 ч.

С писмо № 181/10.01.2018 г. /л.11/, началника на Затвора [населено място] е изискал по спешност затворническото досие на Е. Д. М. от ВАС на РБ, като е посочил, че по отношение на М. мярката за неотклонение „задържане под стража“ е отменена и лицето следва да бъде освободено, което не може да се случи без затворническото досие.

В докладна записка от 10.01.2018 г. /л.12/, изготвена от инспектор ВПД НГНОД до началника на Затвора [населено място] е посочено, че затворническото досие на Е. М. е получено от куриер на 10.01.2018 г. в 16:50 ч. Сочил се, че документите на задържания били оформени в 17:00 ч., след което същият бил освободен от Затвора [населено място] и задържан в 17.10 ч. от полицейските органи на СДВР.

По делото е представено копие от корицата на затворническо досие № 489/15 г., том I на Е. М. /л.13/, видно от което същият е освободен на 10.01.2018 г. в 17:00 ч. на основание: изменена мярка.

По делото е представена и служебна бележка от 10.01.2018 г. /л.14/, издадена от ЗА началник на Затвора [населено място], с която е наредено освобождаването на лицето Е. Д. М..

Видно от Удостоверение № 20201/19.11.2018 г., издадено от О., [населено място] към

ГДИН за лицето Е. Д. М., същият е задържан на 19.12.2013 г. в следствения арест на [улица] по ДП 375/13 г., след което, на 05.06.2015 г. е преместен в Затвора [населено място]. Следващото задържане на М. е на 11.01.2018 г. по ДП 706/2008 г., съгласно Постановление № 12464/2008 г. от 11.01.2018 г. /л.17/.

Видно от протокол за обиск на задържано лице, на Е. М. е извършен обиск на 11.01.208 г. в 22.00 ч. от дежурен командир на отделение в сектор „Арести“ при О. –С. към ГДИН /л.18/.

По искане на ищеца е разпитан свидетелят Т. Т. Г.-П. – процесуален представител на същия през процесния период.

Разпитана, св. заявява, че е защитавала ищеца по дело НОХД №646/15г. и е присъствала, но конкретната дата не си спомня. Спомня си, че множество пъти при искане за изменение мярката „Задържане под стража“, Специализираният съд е изменял мярката в „Подписка“, а в някои случаи определението е следвало да бъде изпълни незабавно, вкл. при оправдаване на втора инстанция. Спомня си, че е пледирала за оправдателна присъда и е била на 09.01.2018 г., когато Специализираният съд оправдал М. и по повод оправдателната присъда постановил незабавното му освобождаване, ако не се задържа на друго основание. Спомня си, че това се случило в съдебно заседание, на което присъствал и М., придружен от охрана. След като съдът освободил М., същият бил отведен в затвора да си събере багажа под конвой. Спомня си, че тя и дъщеря му отишли също пред затвора с идеята да присъстват на физическото му освобождаване, но не го освободили. Споделя, че вечерта говорела с юрисконсулта на затвора и тя казала, че има заповед да не бъде освобождаван. Твърди, че такава заповед не е била представена. Спомня си, че на следващия ден, М. бил задържан за 24 часа по ЗМВР по друго наказателно производство. Твърди, че чисто физически, ищецът изобщо не е освобождаван от сградата на затвора. Твърди, че на 09 януари М. не е бил освободен, както и че вечерта чакала до 20:00 ч., тъй като негов адвокат не можела да остави нещата така. Свързала се с дежурните от ГД, но никой не ѝ представил никакви документи, след което си тръгнала с неговата дъщеря. На датата, на която бил оправдан, не е излизал от сградата.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като логични и обективни, формирани въз основа на преки наблюдения.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от действия и бездействия на служители на ответника по изпълнение на протоколно определение на СНС от 09.01.2018 г. (ищецът да не бъде задържан повече, ако няма основание и да бъде освободен незабавно).

Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – [населено място] - юридическото лице, в чиято структура са служителите, които не са изпълнили определението на СНС за незабавно освобождаване на ищеца.

Искът е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК, като предявен пред съда по мястото на увреждане, съгласно чл. 7, ал.1, вр. чл. 1, ал.2 ЗОДОВ.

Допустимият иск следва да бъде разгледан с оглед основателността му.

За да е основателен иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да са налице кумулативно предпоставките, посочени в разпоредбата: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване, на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Доказателствената тежест за установяване на предпоставките е на ищеца.

По отношение на първия елемент от фактическия състав на отговорността – както фактическите действия по продължаване задържането на ищеца, така и бездействието във връзка с незабавното му освобождаване са при и по повод на административна дейност. В случая фактическите действия по продължаващо задържане под стража на ищеца като мярка за неотклонение и неизвършване на действия по изпълнение на определението на СНС за незабавно освобождаване на ищеца са извършвани от служители на ответника в Затвора - [населено място], в периода от 17:00 ч. на 09.01.2018г. до 17:00 ч. на 10.01.2018, когато е бил освободен.

Тази административна дейност на ответника спрямо ищеца се установи в съдебното производство, че е незаконна, каквото е условието на чл. 204 ал.4 от АПК. Съгласно разпоредбата незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. В случая пред съда се доказва тази незаконосъобразност. На 09.01.2018 г. в 16:56 часа, по НОХД № 646/2015 г. по описа на СНС, Втори състав е постановил изменение на мярката за неотклонение на подсъдимия Е. Д. М. от „задържане под стража“ в „подписка“. От съда е било разпоредено подсъдимият Е. М. да бъде „незабавно освободен, освен ако не се задържа на друго основание“. В тази връзка, с оглед предприемане действия по компетентност, препис от съдебния акт е изпратен по факс на Затвора - [населено място], където е получен в 17:16 ч. на 09.01.2018 г. В изпълнение на този съдебен акт, при липсата на друго основание за задържане (не са представени от ответника доказателства за друго основание за задържане след определението, до това на следващия ден в 17:00). Независимо от това, че не е налице друго основание за задържане към 17:16 ч., когато е получен факса със съдебния акт при ответника, същият е продължил да задържа ищецът и не го е освободил незабавно, като се основава на съображения, че актът за освобождаване е получен след работно време и затворническото досие е във ВАС на РБ за послужване по дело. На 10.01.2018 г. от ВАС на РБ е изискано и получено затворническото досие на Е. М. и е съставена служебна бележка за неговото освобождаване. М. е освободен на същата дата /10.01.2018 г. в 17:00 ч./.

Съдът счита, че с писмените доказателства и със свидетелските показания се установяват, заявените в исковата молба незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника - както извършените фактически действия по задържане на ищеца без основание, така и проявеното бездействие от служители на ответника по реализиране на протоколно определение от 09.01.2018 по НОХД № 646/2015 г. по

описа на СНС, в периода от 17:00 ч. на 09.01.2018г. до 17:00 ч. на 10.01.2018. Този извод не се опровергава нито с представеното по делото писмо, рег. № 5387/19.10.2022 г., съставено от ГД „ИН“ /л.7/, в което ответникът се позовава на чл.180, ал.2 от ЗИНЗС (полученият в извънработното време акт за освобождаване по реда на НПК се изпълнява в първия работен ден), нито с посочената необходимост да бъде оформено затворническото досие в присъствието на освободеното лице, видно от заглавната страница на което, същото съдържа единствено подпис на служител в уверение на това, че лицето е освободено на съответната дата в съответния час. Това е така, поради обстоятелството, че когато става въпрос за привеждане в изпълнение на мярка за неотклонение „задържане под стража“ или за отмяна/замяната ѝ в по – лека, действията на компетентните органи следва да бъдат незабавни и няма как да се ограничат във времевата рамка от 08:30 до 17:00 часа при 5-дневна работна седмица. В тази връзка, при дейностите, чието изпълнение изисква непрекъсваемост на работния процес, същият се организира в 8, 12, 24 – часови наряди по утвърден график. От страна на ответника не е представен списък с тези дейности (със съответни длъжности) и не може да се направи проверка. По делото не се доказва и, че в процесния период и по – точно след 17.00 часа на 09.01.2018 г. не е имало нито един дежурен служител. Свидетелските показания в тази връзка обаче са убедителни и непротиворечиви. Според показанията на свидетеля, вечерта на 09.01.2018 г., докато чакала пред Затвора [населено място] провела разговор с юрисконсулта на затвора, който я уведоми, че по отношение на М. имало заповед да не бъде освобождаван. Видно от удостоверение № 20201/19.11.2018 г., издадено от О., [населено място] към ГДИН единственият последващ документ за задържане на М. е издаден на 11.01.2018 г. по ДП 706/2008 г., съгласно Постановление № 12464/2008 г. от 11.01.2018 г. /л.17/. Следователно към датата 09.01.2018 г. не е имало основание за неговото задържане, поради което фактическите действия по продължаване задържането на ищеца, съответно бездействието по изпълнение на протоколното определение от 09.01.2018 г. са незаконосъобразни.

От друга страна, дори да се приеме, че организацията на работата в ГДИН не позволява ищецът да бъде освободен извън работното време, то това не обосновава законност на продължилото след определението на съда задържане. Разпоредбата на чл. 180, ал.2 от ЗИНЗС, на която се позовава ответникът, не представлява законово основание за задържане на лице. Още повече, че е в противоречие с разпоредбата на чл.309, ал.4 от НПК, както и с разпоредбите на Конституцията на Република България (КРБ) и Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ). По същия начин стои въпросът и с необходимостта от попълване на затворническото досие.

Конвенцията е международен договор, ратифициран и влязъл в сила за Република България и по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията тя съставлява част от вътрешното право на България. Нещо повече, ЕКПЧ има предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които ѝ противоречат. Освен това съгласно чл. 1 от Европейската конвенция страните по нея са длъжни да осигурят на всяко лице под тяхна юрисдикция правата и свободите, предвидени в конвенцията.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност, а в ал. 2 е предвидено е прогласено, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство

върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл. 30, ал. 3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл. 30, ал. 3, изр.2 КРБ.

В чл. 5 от ЕКПЧ е прогласено правото на свобода и сигурност и задължение на държавата е да осигури това право. В чл. 5, §1 е предвидено, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. "а" - б. "f" случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. Разпоредбата на чл. 180, ал.2 от ЗИНЗС не попада в нито една от изчерпателно изброените хипотези. В своята практика Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) (решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41) като стандарт при закрилата на това право е изведен принципът на изчерпателност на изключенията по чл.5, §1.б. а-f ЕКПЧ. Те следва да се тълкуват стриктно, като разширителните обосновки при приложението им са недопустими, като целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в Конвенцията. Разпоредбата на чл. 180, ал.2 от ЗИНЗС представлява именно такава, непредвидена в Конвенцията основание. Прогласеното в чл. 5 ЕКПЧ право на свобода и сигурност е сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето, следователно дори и да са в изпълнение на чл. 180, ал.2 от ЗИНЗС действията и бездействията на служителите на ответника през исковия период са в противоречие с цитираните разпоредби на КРБ и ЕКЗПЧ, които на основание чл. 5, ал.1, ал.2 и ал. 4 от КРБ имат непосредствено действие и предимство пред нормите на закона, които им противоречат.

По изложените съображения съдът намира, че в случая се установяват незаконосъобразни действия и бездействия от страна на служители на ответника, които не са изпълнили разпореждането на съда и не са освободили незабавно ищеца, като са го задържали 24 часа, след като е бил освободен с акта на съда.

Установява се и втория елемент от отговорността - наличието на претърпени неимуществени вреди от ищеца от незаконното му задържане. Самият факт на задържането без основание, при наличие на разпореждане за това от съда, след това престоят в Затвора - [населено място], както и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че в периода на продължилото задържане без основание, ищецът е преживял негативни емоции като чувство на уплаха, притеснение, тревожност, стрес. Обосновано е изложеното от ищеца, че с неоснователното задържане ответникът „разруши вярата в държавата България и правосъдието“, предвид че след като е чул в съдебната зала разпореждането на съда да бъде незабавно освободен, ответникът не го е изпълнил в следващите 24 часа. В случая е била неизбежна неприятната изненада, разочарование и уплахата на ищеца, след като вместо да бъде освободен, което е очаквал, отново е

задържан. Ограничаването на свободата на придвижване при задържането безспорно носи значителни негативни изживявания на всеки човек, а в случая ищецът е бил очакван и от дъщеря му в продължение на няколко часа пред сградата на Затвора, по сведение на разпитаната свидетелката. Неизбежно се е тревожил от обстоятелството, че задържането му е било продължено, както и е преживял негативната емоция от несправедливостта в спрямо него тази ситуация.

При преценката наличието на претърпени неимуществени вреди съдът съобразява и формираната практика на Европейския съд по правата на човека (в т.ч. по делото *S. v. B.* (Application no. 39232/17), 31 J., 2023), според която задържането, извършено в нарушение на член 5 § 1 от Конвенцията за защита правата на човека причинява известно психическо страдание на задържания не само докато трае, но и след това (макар че тази презумпция е оборима). Т. страдание не е задължително да достигне нивото на психологическа травма или разстройство, или да доведе до външни прояви или симптоми и затова не винаги се поддава на доказване чрез свидетелски показания. Европейският съд приема, че автоматичният отказ за присъждане на каквото и да е обезщетение на лице, което е било незаконно задържано само защото не е предоставило такова доказателство е прекалено формалистичен и в нарушение на член 5 § 5 от Конвенцията (напр. *D. v.B.*, no. 9411/05, § 30, 2 S. 2010). §§ 33-34, *D. and Others v.B.*, nos. 6095/11 and 2 others, § 84, 31 M. 2016). Върховният административен съд също има практика, че е достатъчен самият факт на неправомерно задържане, за да бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди.

Налице е и третата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника - причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия по задържане и проявеното бездействие по привеждането в изпълнение на съдебно определение и неимуществените вреди, която е пряка и непосредствена. В конкретния случай вредите, които се претендират (тежък психически тормоз), са пряка и непосредствена последица от извършените действия по задържане на ищеца без правно основание, съответно от проявеното бездействие независимо, че Специализираният наказателен съд на 09.01.2018 г. изрично е разпоредил ищецът да бъде освободен незабавно при липса на друго основание за задържането му. Без тези незаконосъобразни действия и бездействия от служители на ответника, които са задържали ищеца в Затвора - [населено място] без основание в посочения период ищецът не би претърпял описаните негативни преживявания. Вредата се изразява в неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на задържания, имайки предвид, че става въпрос за задържане, което е продължило без правно основание, при изненада и без яснота защо вместо да бъде освободено незабавно лицето отново е задържано.

На обезщетение подлежат и вътрешните, душевни състояния тогава, когато справедливостта налага с оглед конкретните, обективно съществуващи обстоятелства във всеки един случай същите да бъдат възмездени. Понятието справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно, а всякога е свързано с преценката на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, с общественото разбиране за справедливост на даден етап от

развитието на самото общество, а не със субективното усещане за причинена вреда. Съобразявайки естеството и характера на причинените страдания, обективното състояние на ищеца, като произтичащо от неправомерното задържане, периодът, в който то е осъществено, и като взе предвид съдебната практика, съдът намира, че справедливо е обезщетяване на причинените на ищеца неимуществени вреди със сума в размер на 550 лева. Отчетено е, че ограничаването на свободата на придвижване на ищеца е било в рамките на едно денонощие (според документите след съдебното заседание на 09.01.2018 г.), а интензитет на породените негативни емоционални преживявания е нисък, тъй като се касае за преходно емоционално страдание, без белези на дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищеца. Според съда посоченият размер на обезщетението ще овъзмезди претърпените психически увреждания от ищеца и този размер именно съответства на конкретната преценка, направена от състава на база установените по делото факти и съобразно обществените критерий за справедливост. В случая е взет предвид и стандартът на живот в страната и икономическите възможности на населението.

С оглед гореизложеното претенцията за сумата над 550 лв. до претендиращия размер от 30 000 лв. следва да бъде отхвърлена.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва главното вземане. Съобразно т. 4 от ТР № 3/ 22.04.2005 г. по т. гр. дело № 3/ 2004 г. на ОСГК на ВКС върху присъжданата сума на обезщетението е дължима и законната лихва, считано от момента на преустановяване на противоправното действие/бездействие на ответника. В настоящия случай ищецът е престанал да търпи негативните преживявания от конкретните действия и бездействия в 17:00 ч. на 10.01.2018 г., след като е освободен. Следователно за обезщетението от 550 лв. се дължи законна лихва считано от 10.01.2018г. до окончателното ѝ изплащане.

Претенции за разноски не са направени, не са и доказани такива, и съдът не присъжда.

Воден от горното, Административен съд София-град, I отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието да заплати на Е. Д. М., ЕГН [ЕГН] обезщетение в размер на 550 лв. (петстотин и петдесет лева) за причинени неимуществени вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на служители на ответника по задържане на ищеца без основание и при разпоредено от съда незабавно освобождаване, в Затвора - [населено място] за периода от 17:00 ч. на 09.01.2018 г. до 17:00 ч. на 10.01.2018г., ведно със законната лихва от 10.01.2018г. до окончателното изплащане на сумата на обезщетението.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. Д. М. срещу Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" в останалата част за сумата над 550 лв. до претендиращия размер от 30 000 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: